

XIII. 5. 6. 2. 1984

PODĚBRADY

13

14

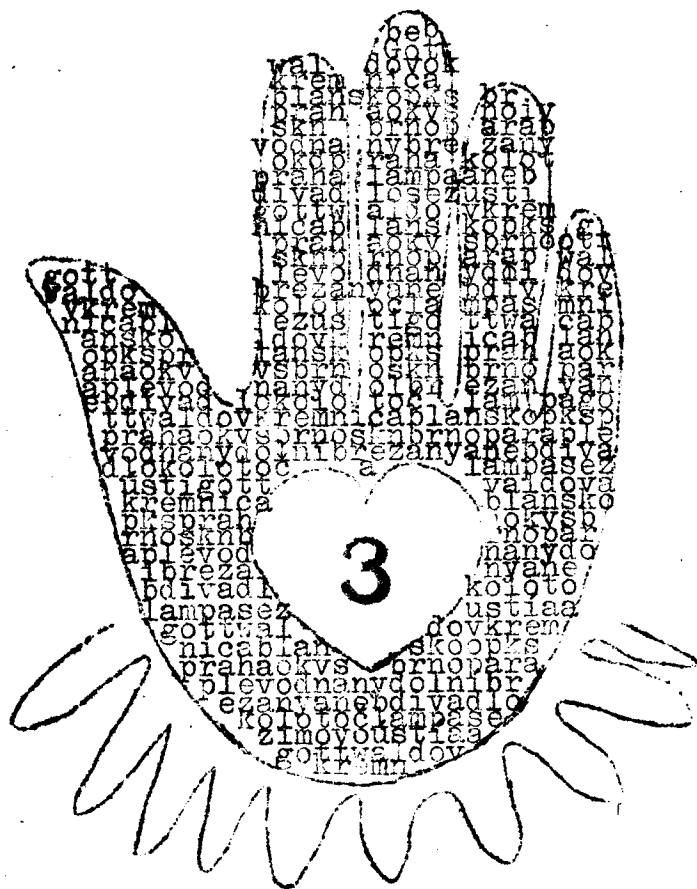
15

20

21

22

ZPRÁVODAJ

II. 5. 6. 2. 1984

Problém osobní vypovědi

Diskuse k představení Elektrické pumy, kterou vedl v sobotu dopoledne Milan Schejbal, se točila kolem jednoho hlavního problému inscenace: absence vlastního názoru interpretů na sdělované myšlenky v textu J. Suchého a jedná-li se o kopii či ne.

Z diskuse:

Luděk Richter, Paraple Praha:

Takovou hru přece mohu uchopit . po svém, a to, co mně chybělo, bylo to, že jsem se málo dozvěděl o nich, o vlastních názorech herců. Abych cítil, že mluví za sebe. Bylo mi ale zase sympatické, že neimitovali Suchého a Molavcovou.

Zdeněk Verner, Malé divadlo Ústí nad Labem:

Lze tuto osobní výpověď Suchého a Semaforu znovu osobitě přeložit do osobního jazyka a pocitu jiného člověka?

Jiří Polášek, režisér souboru ZK ROH Metra Blansko:

To, co tady slyším, to je samozřejmé a počítal jsem s tím. Nechceme dělat ani "velké" divadlo, ani autorské divadlo, pohybujeme se někde uprostřed... V žádném případě se nesnažíme kopírovat Suchého a Semafor, snažili jsme se však vystihnout ducha hry.

Zazněly výhrady ke scéně. Někdo říká, že byla nefunkční, zbytečná. To, co jste viděli tady, je pouze zlomek scény, kterou používáme na domácí scéně, a ta se tady nedá postavit. Podstata scény je v tom, že se to celé odehrává v nějakém vojenském muzeu.

Michal Hess, lektor, výtvarník:

V první řadě jsem si říkal: vytvářet scénografii k takovému typu hry je obtížné, protože hra v sobě nese přemíru různých nápadů a žertů, že zachytit výtvarný pohyb nebo dát tomu nějaké hluboké filozofické výtvarné vyjádření je složité. Není to možná ani namístě. Myslím si, že výtvarné řešení má jít po funkčnosti, hledat, jak využít scény v daném momentě. Výprava

k inscenaci je vytvořena s určitou výtvarnou nadsázkou a fantazií. Scénograf měl určitý záměr, o něco mu šlo. Problém je, co se s tím na jevišti dále děje. Škoda, že na pohled zajímavé objekty více nevypovídají o celé inscenaci.

V sobotu dopoledne se představila účastníkům FEMAD ve velkém sále recitační skupina Vpřed ZO SSM PKS Praha, která uvedla v režii L. Tučka s hudbou M. Vícha inscenaci

Lumír Tuček: D e n s T o m á š e m M á c o u

Divácká anketa

... po představení

- Ať jsme mladí nebo staří, jsme na tom všichni stejně.
- Bylo to pro mě první setkání s tímto druhem divadla.
Představení o něčem bylo, mělo spád, rytmus, dobré nápady.
Muzika i kapela byly skvělé, prostě fajn. Budu mít zas dlouho o čem přemýšlet.
- Vůbec nic mi to neříká.
- Bylo to pro mě dělo.
- Zajímavé, místy nesrozumitelné a spíše pro mladší generaci.
- Výpověď adekvátní dnešní realitě.
- Proč se diváci smějí za každou cenu, když by bylo spíše potřeba zamyslet se sami nad sebou.
- Zaplaťpámbů, že jsou na světě talentovaní lidé, kteří nechtějí dělat "velké" umění.
- Měla jsem pocit, že tam jsou za sebe.
- Moc se mi to líbilo. Jestli se mají prezentovat "verše" na jevišti, tak tímto způsobem. Pravděpodobně tento způsob může být ten, kterým se dá jít vpřed. Jestli se to někomu nelíbilo, tak je to tak dobře.
- Od půlky nelíbilo, nudilo. Když přistoupím na to, že vůbec o nic nejde, místy jsem se bavil. Mám dojem, že se to čím dál

víc rozpouští v divadelní beznázorovosti, projevující se tím, že je to pořád stejné.

- Já mám takové bláznivé představení rád.

- Krásných holek není dost.

Z diskuse k Tomášovi

Diskuse o představení Den s Tomášem Mácem, kterou řídil Jiří Langr, probíhala takřka v jednom duchu: Inscenace byla kladně přijata, pochopena a pro mnohé znamenala velký zážitek. Především bylo vysoce hodnocena všudypřítomná výpověď a způsob interpretace. Kontakt mezi jevištěm a hledištěm byl nejsilnějším v první části představení - snad až tak, že ve spontánním ohlasu zanikly některé následné repliky, důležité ve skladbě celku. Bylo konstatováno, že zvolená forma byla natolik šťastná, že i sama o sobě musela zapůsobit na mladého diváka, neboť "hovořila jeho řečí".

Cenit zuby nebo hladit po hlavičce?

Stále diskutovaná a každý rok opakovaná otázka: Jak diskutovat o shlédnutých inscenacích? K této otázce nás vede skutečnost, že se ozývají hlasy, zde je vhodné, aby těžiště diskusí spočívalo zejména v negativních stránkách inscenací.

C o s i m y s l í š t y ? Kritiky, výhrady a náměty napište a během nedělní diskuse vložte do připravené schránky. Chceme, aby vaše podněty byly využity při diskusích v druhé části FEMAD 84.

Byly to děti celníka Rousseaua

Krátce po poledni se v sobotu v malém sále ve dvou představeních představilo Divadelní studio Josefa Skřivana OKVS Brno IV s inscenací na motivy knihy A. A. Milneho Medvídek Pú v režii autora

Petr Veselý: E x p e d i c e

Divácká anketa

... po představení

- Je pro mě velmi obtížné cokoli říci, neboť představení Expedice mě tolik zaujalo a tolik ke mně promlouvalo, že jsem v situaci, že přestávám být soudná. Tento humor, tato poetika, tato filozofie i něha a nevím, co všechno v tomto představení hraje přesně na moji strunu. Oslovuje mě to a je to fajn.
- Jsem z toho rozpačitý, naozaj.
- Působilo to na mě záhadně. Zprvu jsem nechápal, pak jsem četl hodně o lidech.
- Velmi hezké představení. Čitelné, plné nápadů a hlavně o lidech. Moc se mi líbila představitelka medvídku Pú.
- Mě to nějak nezajímalo.
- Líbilo, ale nechápala jsem docela děj. Nenutilo mě to uvažovat.
- Byl jsem hluboce zasažen a dojat.
- Vadilo mi rozlepování obálek při únosu.
- Tak co? Hm.
- Byly to děti celníka Rousseaua.

Diskuse k Expedici

Jen několika šťastlivcům se podařilo vidět obě představení. Diskuse, kterou řídil Jiří Langr, ukázala, že zatímco první představení bylo přece jenom poznamenáno nervozitou ze strany souboru o určitou menší sdělností /soubor hrál ihned po příjezdu/, druhé představení pak potvrdilo kvality brněnského kolektivu.

- Proč byly divákům rozdávány letáčky, jejichž čtením se ztrácel kontakt s příběhem?
- Představení mě přesvědčilo, o přenosnosti specifického humoru textové předlohy do divadelního tvaru.
- Souboru patří dík za pozoruhodný filozofický přístup k textu, který lze považovat za příkladný.

Petr Janiš, lektor, dramaturg:

Je mi líto, že v diskusi nezazněl hlas, kam autobus jede nebo proč lidé jedou na expedici, když nevědí, co to je. Proč musí autobus zamést řidič a zodpovídat za něj. Myslím si, že co je nepřenosné ze samotné pohádky stran humoru, tam fungovalo, ale stran filozofie to získalo aspoň o dimenzi víc. Nakládání s textem a s hereckou poetikou ve mně probudilo z jejich strany pokoru k umění. A jestliže to někoho zasáhne nebo ne, tak to záležitost chápání racionálního a iracionálního. Někomu je samozřejmě bližší Shakespeare, jinému Dostojevskij. Někdo má rád radši příběhy, někdo filozofii. Ke mně toto představení promlouvá přes nepostižitelnou atmosféru, situace a jednání postav. Myslím si, že je to příklad, jak se amatéři mohou inteligentně zmocnit textu aniž by ho jakkoli deformovali, aniž by se exhibovali. Vycházejí z něj. A proto jim děkuji.

Krásná Františka?

Prvním večerním představením byla ve velkém sále

K o m e d i e o F r a n t i š c e , dceři krále anglického,
též o Honzíčkovi, synu kupce londýnského

v podání divadla X při MěKS S. K. Neumanna v Brně,
v režii a podle scénáře Z. Turby s hudbou J. Hulise.

J.

+

Divácká anketa

... po představení

- Kdyby byla v půlce přestávka, tak jsem odešel. Ale na konci bych asi krutě litoval. Finále mě značně oslovilo.
- Mnoho pohybu pro nic.
- Byly tam nádherné sochy.
- Kvůli břišnímu tanečníkovi a sultánovi se dám na korán.
- Sympatické představení. Hravost příběhu mě zasáhla až v druhé polovině. Je otázka, zda varianta středověké hry je jako zdroj humoru dostatečným tématem pro představení. Jiné téma jsem tam nenašel.
- Byla to myslím taky "konzerva"/viz úvaha o Pumě/, ale nádherně ochucená.
- Písničky se mi moc líbily, nemám pocit, že by spád hry rušily.

Pouhé dřevo, a tolik života!

Další dvě představení sobotního večera patřila souboru loutkového divadelního souboru Paraple ÚDPM J. Fučíka Praha a inscenaci

Luděk Richter: K i c h o t á n í

Divácká anketa

... po představení

- Asi si budu muset znovu přečíst Cervantese, jestli je tak dobrý, jako tohle představení.
- Občas jsem si přála, aby to už skončilo, ale asi je to pokračilou dobou.
- Člověče, nechte mě, copak teď můžu mluvit?

- Nesmírně silný, sugestivní zážitek. Kouzla s loutkami, hlavně v druhé části představení (v davových scénách) kdy příběh přerůstá do symbolické roviny, přesně zacílené a zasahující. Všechno je skloubeno k vyjádření vlastního tématu. Nádherné dva závěry. V jednom vítězí věčná kichotovská víra, v druhém prohrává jednotlivý člověk.
 - Z dosud uvedených představení letošního FEMAD mě skutečně zaujalo až Kichotání, neboť jsem měl poprvé intenzivní pocit uměleckého účinku divadla. Přestože jde o druh i žánr obtížně určitelný, vytvořilo Papaple novou svéráznou a jedinečnou skutečnost ve vší své metaforičnosti, avšak tematicky čistou, srozumitelnou a obnažující potřebné poselství lidem o člověku.
-

Vzhledem k poněkud pokročilé době končíme. O představení Pluhy Kremnického divadla v podzemí budeme informovat v příštím Zpravodaji Femad 1984.